

∞ De Miksa Monologen 4 ∞

De laatste wens

Christian Deterink

“The meaning of life is that it stops”.

Franz Kafka

Het amuseert me dat je verbaasd bent me te zien. Niet dat het zo onlogisch is, hoor: je had goede redenen om te veronderstellen dat je me nooit meer zou ontmoeten. Ik was immers spoorloos verdwenen nadat je vier jaar geleden voor het laatst hebt bezocht om me uit te horen.

Ongetwijfeld heb je geweten dat ik je wilde ontlopen omdat het verhaal van mijn leven dat ik je vertelde, te pijnlijk was.

Maar je bent ook om een andere reden verbaasd, weet ik. Natuurlijk had je niet verwacht mij zo te zien, als een zielig hoopje mens, verzwakt door ziekte en ouderdom. Laat ik maar met de deur in huis vallen ook: ik ben stervende! Je bent geschokt, vanzelfsprekend. Je had verwacht dat ik er nog steeds zo zou uitzien zoals ik er inmiddels al honderden jaren uitzie; mijn eigen vertrouwde jonge en vitale ik.

Maar, vraag je met hoge stem, wat is er dan met je gebeurd? Dat, mijn jeugdige vriend, wil ik je nu juist vertellen. Was het de vorige drie keren dat we spraken (nou ja, ik deed voornamelijk het woord) jij die het initiatief nam, nu heb ik je bij me geroepen. Want ik wil mijn verhaal afmaken en misschien nog wel iets proberen mee te geven. Ga dus zitten op die stoel naast mijn bed en breng het geduld op naar me te luisteren.

Voltrekken belangrijke veranderingen zich niet vaak in een periode van crisis? Bij mij blijkbaar wel, want het begon allemaal, toen ik een aantal jaren geleden een geestelijke crisis doormaakte. Na die ongekende opwelling van openhartigheid die ik jouw nabijheid had gehad, was ik gevlucht en besloot ik me geheel terug te trekken uit de, wat jullie westerlingen zo mooi de “beschaafde” wereld, noemen. Ruim twee jaar heb ik in volledige afzondering gewoond in de bergen van Papoea Nieuw-Guinea. Mijn ‘Terug naar de natuur’-periode, zeg maar. Ik wilde niets meer met de moderne beschaving te maken hebben, was het zat om te zien hoe het wiel van de tijd steeds maar weer zijn rondjes draait en hoe de mensheid steeds weer opnieuw zou vervallen in dezelfde fouten. Steeds weer dezelfde ellende. Ik had maar al te gelijk. In een helder moment vandaag heb ik de kans gehad een krant te bekijken. God, wat een rommeltje. Afghanistan, Irak, Soedan, de Congo... Ach, ik zal je mijn mening over dit alles onthouden, ik heb geleerd dat het

toch niet helpt: elke nieuwe generatie kan blijkbaar alleen maar haar lessen leren door eerst zelf op de bek te gaan.

Hoe het ook zij, zo'n half jaar geleden besloot ik toch maar weer eens terug te keren uit mijn zelfgekozen isolement. Dat viel nog flink tegen, kan ik je zeggen. Was het een eeuw geleden kinderlijk eenvoudig om ergens een nieuw leven te beginnen, tegenwoordig is dat voorwaar geen sinecure. Het kostte me een vermogen en heel veel tijd om een waterdichte identiteit te creëren. Die informatiesystemen van tegenwoordig, echt ongelooflijk! Ik verbaas me er echt over dat blijkbaar geen enkel mens er moeite mee heeft dat zo wat alles van hem wordt bij gehouden. Heeft dan niemand door dat dit een enorm gevaar is voor je persoonlijke vrijheid? Leest dan echt niemand meer George Orwell?

Excuseer me, ik draaf weer door. Laat ik bij mijn verhaal blijven. Wat ik je eigenlijk wil vertellen is namelijk wat er gebeurde toen ik me weer onder de mensen vestigde, om precies te zijn in Toronto, Canada. Nou ja, eigenlijk heb ik het al gezegd, toch? Ik raakte dus in een geestelijke crisis. Nog nooit in al die eeuwen die ik al leef, heb ik me zo ellendig en leeg gevoeld. Het voelde allemaal zo zinloos, zo nietszeggend.

Het was in die tijd dat ik mijn zelfmoordmachine bouwde. Een prachtig bouwsel, al zeg ik het zelf. Ik neem aan dat je de ironie in mijn stem hoort. Een metalen doods-kist, dat had ik bedacht, heel passend, nietwaar? De kist was luchtdicht en werd verbonden met een arsenaal aan zuurstofflessen, ja, ik heb letterlijk een duikwinkel leeg gekocht. Het werkte als volgt: éénmaal gelegen in de kist kon ik het systeem in gang zetten door een druk op een knop, die ik aan de binnenkant van de kist had gemonteerd. Hiermee werd een mechanisme in werking gesteld waarmee in een mum van tijd al de zuurstof uit de kist werd gezogen. Je kunt wel nagaan met welk doel...

Ik hoop dat je nog iets weet van de wijze waarop mijn onsterfelijkheid werkt. Het systeem dat de Naamloze had bedacht, was dat ik zou worden herboren in mijn eigen lichaam, tenzij dat om een bepaalde reden niet mogelijk was, bijvoorbeeld omdat mijn lichaam beknelde lag op de bodem van de oceaan - hetgeen inderdaad een keer gebeurd is, zoals ik al verteld heb. In dat geval zou ik bezit nemen van een ander menselijk lichaam dat zich toevallig in mijn nabijheid bevond. Nou, om dat te voorkomen had ik in mijn doods-kist een hartslagmeter ingebouwd. Op hetzelfde moment dat ik zou sterven en mijn hartslag zou stoppen, zond die een signaal die ervoor zorgde dat meteen weer zuurstof in mijn kist werd geblazen. Op die manier bleef ik mijn lichaam houden. En als ik dan zou herrijzen, hetgeen normaliter zo'n twee tot drie uur duurde, zou diezelfde hartslagmeter een signaal geven opnieuw de zuurstof weer uit de kist te zuigen. Je staart me nu echt verbijsterd aan. In afschuw vraag je of mijn zelfmoordmachine werkte. Ik moet bekennen dat het dat inderdaad deed. Meer dan goed zelfs. Maar waarom?, roep je, met welk doel? Natuurlijk begrijp ik je vraag. Maar wat ik niet zozeer probeerde was om te sterven, maar om de Naamloze, die hufter die me dit alles heeft aangedaan, een hak te zetten. Om zijn machinaties om me in leven te houden te saboteren. Het waren frustratie en alles verterende woede die me dreven. En ik wilde dat de Naamloze me weer bij zich zou roepen, zoals hij acht

eeuwen geleden gedaan had, daar in die Sudeetse bossen. Meer dan eens heb ik me voorgesteld hoe ik hem met eigen handen zou wurgen, als hij het lef had zich aan me te laten zien. Maar goed, de zelfmoordmachine dus. Ik kan het je niet aanraden. De verstikkingsdood is één van de verschrikkelijkste manieren om te gaan. En toen ik enkele tientallen keren op die wijze was dood gegaan, begon ik ook de dwaasheid van mijn exercitie in te zien. Gelukkig had ik als escape dat ik nog altijd op die knop, waarover ik al vertelde, kon drukken. De panic button, die het hele mechanisme direct weer zou stoppen. Jammer alleen, dat toen pas bleek dat de knop niet bleek te werken.

Je zult onmogelijk kunnen begrijpen in wat voor een wanhopige situatie ik toen terecht kwam. Ik stierf steeds weer een verschrikkelijk dood en er was niets dat ik kon doen. Natuurlijk heb ik geprobeerd me te bevrijden uit die kist. Maar waar Beatrice Kiddo daar in wist te slagen, faalde ik. Daarvoor had ik mijn kist eenvoudigweg te stevig gebouwd. En in mijn grondigheid had ik ook nog eens voor een schier oneindige voorraad zuurstof gezorgd. Ik had jaren kunnen blijven sterven, wat zeg ik, tientallen jaren. Je staart me met onverholen afschuw aan, met een zweem van medelijden in je ogen. Dank voor je medeleven. Of medesterven moet ik eigenlijk zeggen, vergeef me dit flauwe grapje.

Die zelfgekozen hel, dit dwaze perpetuum mobile waar ik mezelf in gestort had, had dus schier oneindig kunnen doorgaan, maar, als je goed opgelet hebt, had je kunnen raden dat me dat goddank toch bespaard bleef. Want uiteindelijk, nadat ik misschien vele honderden keren was gestorven, riep hij zich tot me.

De Naamloze.

Het was precies hetzelfde als de vorige keer. De absolute leegte. Het pikzwarte Niets. Het was alsof ik er gisteren voor het laatst was geweest. Maar in feite werden de twee bezoeken gescheiden door 754 jaar: een kleine 300.000 dagen, bijna 6 miljoen uur, 24 miljard tellen. Aanvankelijk was ik te perplex om nog maar iets te doen. Ik was in ieder geval zo dankbaar dat het eeuwige sterven in ieder geval voor even voor bij was. Dankbaar en intens moe, zo voelde ik me.

Maar waar de eerste keer de Naamloze tot me gesproken had, gebeurde er nu niets. Iets van de intense woede die me tot mijn daad had gebracht, kwam weer boven, en ik riep zo hard ik kon: "Waar ben je? Laat je zien, klootzak!" Tenminste, ik meende dat ik het riep, maar in het absolute Niets kan natuurlijk ook geen geluid bestaan.

Weer gebeurde er lange tijd niets, tot ik me verbeeldde dat ik lichtpuntjes in het donker begon te zien. Eerst dacht ik dat mijn geest me voor de gek hield, maar ze werden steeds helderder. Het waren sterren, waar ik tussen zweefde. Het heelal. Ik voelde me als een astronaut, die een ruimtewandeling maakte! Maar dat dit niet het heelal was, was ook zonneklaar. Overal bevonden zich dunne witte draden. Lijnen waarvan in noch het begin noch het eind kon zien. En het gekke was dat ik bij géén van die draden zo dichtbij was om te zien hoe groot ze waren. Ze

konden zo groot zijn als draden in een spinnenweb of zo groot als de staalkabels van de Golden Gate brug, het is onmogelijk te zeggen.

Ik begon me net af te vragen waar dit alles op sloeg, toen ik het opeens zag. Ik hing niet zomaar een beetje rond, vergeef me dit grapje, maar ik bewoog me echt daadwerkelijk ergens naar toe. Eerst was het niet meer dan een vlekje, maar toen het dichterbij kwam, herkende ik er een vorm in. De perfecte geometrische vorm van een kubus: het meest eenvoudige volume dat bestaat uit alleen maar exact gelijkvormige vlakken. Het ding was donkerblauw en draaide traag rond, alsof het een planeet was. Maar enger was dat de kubus licht leek uit te stralen. Nee, sterker nog, het pulseerde, zodat het leek te leven.

Je zit me aan te staren alsof ik gek ben geworden. Nee, dit was geen LSD-trip, of welke drug de mensen zichzelf tegenwoordig ook toedienen. Dit was de plek waar ik al eeuwen wilde zijn, de verblijfplaats van de Naamloze. Want op de zwevende kubus bevond zich een figuur, een menselijke gestalte, die alleen maar hij kon zijn.

Ik bewoog me steeds sneller, alsof ik steeds sterker door de aantrekkingskracht van de kubus werd aangetrokken. Of misschien werd ik me gewoon steeds beter bewust van mijn snelheid. Ik werd bang dat ik op het oppervlak van de kubus zou inslaan als een komeet, maar wonder boven wonder vertraagde net op tijd mijn snelheid, zodat ik vederlicht neerkwam, als een marssonde die een perfecte landing maakt.

Hier stond ik dan eindelijk, oog in oog met mijn grootste vijand, de Naamloze. Hij stond daar geheel naakt voor me. Ik herkende hem meteen en was te perplex om iets te zeggen. Alle dromen die ik vroeger had gehad, dat ik hem in blinde razernij zou aanvliegen en het leven uit hem zou persen, waren opeens heel ver weg. Op het moment suprême voelde ik me alleen nog maar verward, leeg en vermoeid, dodelijk vermoeid.

“Doe een wens”, gebood de Naamloze.

Ik kon hem alleen maar heel lang aanstaren. Wat moest er zijn gebeurd? Had mijn marathonzelfmoord uiteindelijk toch misschien zijn aandacht geroepen? Of gebood de Naamloze me gewoon van tijd tot tijd bij zich, laten we zeggen zo om de 754 jaar, om me te belasten met het privilege een wens te doen. Ik wist het niet meer, en ik wilde het niet meer weten. Ik wilde alleen nog maar dat er een einde aan kwam.

“Verlos me...”, wist ik dan ook uiteindelijk schor uit te brengen.

In tegenstelling tot de vorige wens, gaf de Naamloze niet direct antwoord. We bleven roerloos tegenover elkaar staan, elkaar aanstarend. Was er daar een soort van wederzijds begrip? Ontstond er daar een soort gedeeld weten?

“Zo zij het”, klonk het uiteindelijk.

Ik voelde hoe ik me opeens losmaakte van het oppervlak van de kubus. Het was alsof ik opeens opsteeg, of misschien viel de kubus wel onder me weg, wie zal het zeggen. Ik keek omlaag en zag hoe de Naamloze zich steeds sneller van me verwijderde. Hij keek nog steeds recht vooruit, als een standbeeld. Alsof mijn vertrek hem niet meer aanging.

Tenslotte verloor ik de kubus uit mijn zicht. De sterren vervaagden en ik was terug in het Niets.

Toen ik weer bijkwam lag ik op de tafel in de berging van mijn woning in Toronto, waarop mijn zelfmoordmachine gestaan had. Maar van de kist was geen spoor meer, noch van de apparatuur en de flessen die er omheen gestaan hadden. Ik was verlost van mijn eigen wrede creatie, begreep ik. Ik leefde weer!

Het zal je ongetwijfeld niet verbazen dat ik daar, zittend op die tafel, een onbegrensde blijdschap ervoer om het feit dat ik verlost was van de zelfmoordmachines. Maar mijn ongelooflijke vreugde ging verder en dieper als dat. Alsof de Naamloze me van meer had verlost en een onzichtbaar juk van mijn schouders had genomen. Ik ervoer eindelijk wat ik al jaren niet meer had gekend: levenslust. Ja, dat hoor je goed, eindelijk had ik weer de zin gevonden om te leven. Om het leven te ontdekken, de wereld in te trekken en er ten volste van te genieten.

Voor je gaat al gaat denken dat alles nog op de één of andere manier goed kwam met mij, die euforische stemming waarin verkeerde duurde dus exact één dag. Toen sneed ik me namelijk tijdens het scheren en bleef tot mijn verbazing het wondje maar bloeden.

Misschien begrijp je al waar ik heen wil. Ik sluit het zelfs niet uit dat je zelf al had uitgeknobbeld dat de Naamloze me van wat meer had verlost dan van alleen die vervelende metalen doodskist van me. Want dat was er natuurlijk aan de hand: ik was weer sterfelijk geworden.

Ik kan niet zeggen wat dat besef allemaal bij mij losmaakte. Blijheid, denk ik. Had ik dit immers niet al heel lang gewenst? Als ik het wilde kon ik die dag er nog voor eeuwig een einde maken als ik wilde, een mogelijkheid die me deed duizelen.

Maar aan de andere kant voelde ik spijt... Want opeens besepte ik dat ik, hoe dan ook, opeens verreweg het grootste deel van mijn leven achter me had liggen. Alsof je opeens merkt dat je bij een autorit bijna zonder benzine zit... Opeens waren de jaren die nog voor me lagen heel kostbaar en was zelfmoord ondenkbaar voor me geworden. Ik besloot dat ik van de mij resterende jaren het beste moest proberen te maken.

Naïef was het, niet, dat ik dacht dat ik eindelijk een normaal mensenleven kon gaan leiden? Ik maakte zelfs al volop plannen: ik wilde een gezin stichten, voor de eerste keer me echt ergens settelen. Ik wilde werken voor goede doelen, kunstenaar worden, wat dan ook. Maar dat mocht allemaal niet zo zijn. Anders had ik vandaag hier niet uitgeteerd in dit bed gelegen, nietwaar?

Het begon eigenlijk heel klein. Slechts een week of twee na de start van mijn nieuwe leven, mijn leven als sterveling, kreeg ik griep. In mijn eerste leven zal ik best een keer ziek zijn geweest, maar dat was zo lang geleden, dat mijn ziekte oprecht een geheel nieuwe ervaring was.

Hoe kwetsbaar jullie... wij... stervelingen zijn, besepte ik, ergens vlak voor of nadat ik, liggend in bed en badend in het zweet, mijn maaginhoud over de lakens uitstortte. Lach maar niet, jij, voor mij was het een hele schok. Pas toen op dat moment, machteloos ijlend onder de dekens, begreep ik wat een voorrecht het was geweest, dat ik vroeger altijd fit en sterk was.

Je gaat iets missen als je het niet meer hebt, zeg je. Een waarheid als een koe, je kunt het zo op een tegeltje zetten en aan de muur hangen. Het zal je daarom vast bevreemden dat juist een persoon als ik, die in al die eeuwen toch ruim voldoende tijd zou moeten hebben gehad om te

rijpen en wijzer te worden, dit had moeten voorzien. Toch was het niet zo. Ik had niet voorzien dat ik mijn sterfelijkheid ooit nog zou missen.

Wellicht vind je me wel heel labiel. Het is ook nooit goed, zoiets. Hoe zeggen jullie dat ook alweer hier? Jantje huilt, Jantje lacht. Maar laat ik het proberen uit te leggen. Het heeft iets te maken met urgentie. Dat is wat ik in mijn leven als onsterfelijke miste. Mijn leven had geen richting of doel, geen eindbestemming. Mijn levenspad, als je me toestaat die analogie te maken, leidde nergens naar toe, want ik kwam altijd uiteindelijk al weer op een punt uit waar ik al eerder was geweest.

Hoe anders dat werd toen ik me bewust werd van mijn eigen sterfelijkheid. Opeens wist ik wat mijn eindbestemming was. Mijn eigen dood. Was het niet Franz Kafka die zei: De zin van het leven is dat het stopt? Dat lijkt me ook zonder meer een tegeltje waard. Leven en dood zijn zo onlosmakelijk met elkaar verbonden dat, toen me de dood werd ontzegd, ik alle richting verloor in het leven. Als een losgeslagen boei. Nee, slechte metafoor. Een andere: als een schip op open zee dat het baken van een vuurtoren verliest. Want als die vuurtoren dooft, het wenkende licht, resteert er alleen de verwarring... en uiteindelijk de onbarmhartige klippen die het schip zullen vermorzelen. Waarna de armetierige resten het donker van de koude zee in zullen worden gezogen.

Wat loopt die ouwe nu toch weer te bazelen? Ik zie het je denken. Ik geef toe, ik liet mezelf wel wat teveel gaan. Maar ik hoop dat je mijn punt snapt. Ik hoop dat je begrijpt dat ik opeens het leven weer met beide handen vastgreep, toen ik mijn sterfelijkheid terug had gekregen.

Misschien neemt de natuur, de schepping wel wraak op me, heb ik de laatste dagen wel eens gedacht. Eeuwen lang ben ik immers eigenlijk niet meer geweest dan een freak of nature. Niet aan te tasten door het verval van de tijd. Onkwetsbaar. Een aberratie. Misschien wilde de schepping gewoon zo snel mogelijk de natuurlijke orde herstellen. Hoe kun je anders verklaren wat er me gebeurde?

Als ik je nu eens zei dat ik er een half jaar gelegen nog uitzag als een dertiger? Onmogelijk, natuurlijk is dat wat je zegt. Maar toch is het zo. Rond die tijd was ik zojuist weer hersteld van mijn griep. Ik probeerde weer op te krabbelen, zei tegen mezelf dat het weer goed met me ging, zonder te willen inzien dat dat ene griepje de voorbode was van veel ergere dingen. Ik kreeg opeens kwalen. Chronische rugpijn, aanvallen van migraine, extreme vermoeidheid.

Zelfs toen ik in het ziekenhuis belandde met een acute en ernstige leverinfectie, probeerde ik de moed erin te houden. Ik probeerde me te spiegelen aan de bewonderenswaardige overtuiging die sommige andere ziekenhuispatiënten lieten zien. Zoals de vrouw die naast me lag. Het leven was, op zijn zachtst gezegd, niet vriendelijk voor haar geweest, ik zal daar verder maar niet dieper op ingaan, maar toch had het haar niet veranderd in een verbitterd persoon. Integendeel, haar stemming was altijd opperbest en haar optimisme alsof het uit graniet gehouwen was. Zij heeft me door die donkerste dagen daar in dat ziekenhuis geloodst.

Ik had het waarschijnlijk al helemaal niet gered als ik had geweten wat me toen nog te wachten stond. Want het ging niets beter, ook niet nadat ik inmiddels uit het ziekenhuis ontslagen was.

Mijn vermoeidheid werd steeds erger. Ik begon er slecht uit te zien, ik at nauwelijks. Natuurlijk besepte ik dat het niet goed met me ging, maar dat ik in rap tempo verouderde nog niet. Tot ik, twee maanden geleden nog maar, boodschappen deed en een moeder vermanend tegen haar kind zei dat ze oudere mensen moest laten voorgaan. Toen besepte ik dat ik er niet eens zozeer slecht uitzag door mijn ziekte. Ik zag er ook gewoon óud uit. Zo ongelooflijk oud, dat ik het niet kon begrijpen dat ik het toen pas zag.

Misschien wilde de tijd wat op me goed maken, ik weet het niet, maar het gebeurde. Mijn veroudering versnelde en was zelfs zo extreem dat ik uiteindelijk mijn huis, deze plek waar jij je vandaag ook bevindt, niet meer uit kwam. Ik deed onderzoek om uit te vinden wat me mankeerde. De verschijnselen leken op progeria, maar omdat deze verouderingsziekte alleen kinderen en pubers treft, kun je stellen dat ik een volstrekt uniek medisch geval moet zijn. Maar was ik dat al niet? Maar al die research had natuurlijk weinig zin en ik kon niets anders dan me verzoenen met wat er met me gebeurt. En inmiddels ben ik verwelkt tot wat ik nu ben: een uitgeteerde, zieke hoogbejaarde. En weet je wat het vreemde is? Nou? Ik zal het maar zeggen? Het vreemde is dat ik ondanks alle ellende die me heeft getroffen, ik al die tijd nog steeds aan het leven hing.

Omdat je bang bent voor de dood. Pats, je zegt het zomaar, maar het is in één keer raak. Ben ik echt zo doorzichtig? Dat is inderdaad wat ik dacht. Maar voor je me verkeer begrijpt, dat is dus wat ik tot twee dagen geleden dacht. Ik zie dat je je wenkbrauwen fronst. Ik zal het uitleggen. Ik zal uitleggen waarom ik niet langer bang ben voor de dood. Want daarin ligt de reden besloten waarom ik heb besloten jou bij me te roepen. En dat is dan ook het allerlaatste wat ik zal doen.

Ik heb dromen. Niet zo spannend zul je denken, maar dat komt omdat je niet weet dat ik geen dromen heb gehad sinds mijn onsterfelijkheid. Tussen mijn eerste en laatste ontmoeting met de Naamloze, bestonden dromen niet. Waarom? Wederom moet ik je het antwoord schuldig blijven. Misschien was het omdat ik, door mijn onsterfelijkheid, ook was afgesneden van... hoe zal ik het zeggen? De gehele zichtbare en onzichtbare schepping.

Maar goed, die dromen: de meeste gingen, natuurlijk, over de Naamloze. Hoe hij daar stond, in dat vreemde alternatieve heelal. Ik herinner me nog levendig van die dromen dat hij soms één van die raadselachtige witte draden pakt, waarover ik vertelde. Soms sneed hij er één door, waarna de draad meteen in één schrompelde alsof die nooit had bestaan. Ik kan me nog heugen dat hij met één draad alleen maar wat speelde. Alsof hij me iets wilde duidelijk maken, me misschien wel wilde uitdagen. Maar ik had ook hele andere dromen. Zoals over alle mensen die ik ooit in mijn leven heb ontmoet. Over een aantal heb ik je verteld, neem bijvoorbeeld Robert de Lacy Evans en Michel Hovius. Maar er waren nog zoveel anderen, waar je helaas nooit van zult horen. Helaas, omdat het stuk voor stuk prachtige individuen waren. En weet je wat het gekke was? Ik droomde niet alleen van hun als over mensen die ooit bestaan. Nee, ik droomde ook anders over hun. Hoe zal ik het zeggen? Alsof ik met hen in gesprek kon gaan. Het voelde soms echt aan als... tja, bijna een soort reünie.

Je staart me onbegrijpend aan. Wat bedoel je nou? Dat zij niet echt dood zijn? Dat ze in de hemel of je wachten? Als ik nog de kracht had om mijn handen op te heffen, dan zou ik het doen, want ik weet het niet. Ironisch niet: bijna acht eeuwen aan levenservaring en waar het gaat om de echt belangrijke levensvragen weet ik op de keper genomen even veel als een kleuter. Ik kan je alleen maar vertellen wat het met me deed, die dromen. Ze vormden een wenkend perspectief voor me. Misschien moest ik de dood niet vrezen. Misschien was er nog wel meer. Vanochtend moest weer denken aan de laatste woorden van Robby: het is goed zo, er zijn andere werelden dan deze. Wat als hij gelijk had?

Er valt een stilte die deze keer niet komt omdat ik piepend adem moet halen. Je kijkt me vragend aan. Ja, en nu? Nou, dat zal ik je zeggen: nu ben ik uitverteld. Want ik heb je laten komen om je te kunnen vertellen dat ik uiteindelijk, aan het einde van mijn leven, de dood niet meer vrees. Misschien was dat uiteindelijk wel het leerproces waar ik door moest gaan in de tijd dat ik onsterfelijk was. En als dit alles uiteindelijk niet meer was dan een les, dan wil ik die les aan iemand nalaten. Aan jou dus...

Ik zie je nadenken. Laat ik je dan achterlaten met een laatste raadsel. Het viel me op dat je het me niet eens gevraagd hebt. Maar ik zei toch dat ik de Naamloze meteen herkende, toen ik hem zag? Weet je wie het was? Ik zelf. Mijn eigen persoon stond daar voor me, ikzelf. Echt waar! Vind je het nu gek dat ik hem niet aanvloog zoals ik altijd had gewild? Is het nu nog steeds zo raar dat ik zeg dat ik vermoed dat dit alles misschien niet meer was dan een bewustwordingsproces, of iets dergelijks? Ach, misschien bazel ik alleen maar wat, misschien zijn het wel allemaal waanbeelden. Ik weet alleen dat ik er nu vrede heb dat ik ga sterven. Ik kijk er zelfs misschien wel naar uit, want ik ben benieuwd wat er komen gaat.

En dan wil ik nu heel graag dat je gaat. Nee, ik wil geen vragen meer beantwoorden. Ik heb nu echt definitief alles verteld wat ik je wilde vertellen. Nee, omhels me ook niet, sta gewoon op van die stoel en verlaat deze kamer en dit huis. En trek de deur goed achter je dicht, alsjeblieft. Dat is mijn laatste wens.

*“The call of death is a call of love.
Death can be sweet if we answer it in the affirmative,
if we accept it as one of the great eternal forms of life
and transformation”.*
Herman Hesse